

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΛΟΓΕΡΗ

ΜΙΑ ἀπὸ τὰς ὀλίγας δόξας τοῦ ᾠδείου Ἀθηνῶν. Κυμ-
 θαλίστρια πρώτης δυνάμεως, ὑπενθυμίζουσα ἡμῖν τὴν ἀ-
 λησμόνητον Φρύμ κατὰ τε τὴν χάριν, τὸ αἶσθημα καὶ τὴν ἀφέ-
 λειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δυσκολωτέρων συνθέσεων. Ἀλλὰ
 δὲν εἶνε μόνον ἡ εὐχέρεια, μεθ' ἧς οἱ ἄβροὶ της δάκτυλοι πε-
 τῶντες ἐπὶ τῶν πλήκτρων σκορπίζουν χειμάρρους μελωδίας καὶ
 ἁρμονίας· ἀλλ' οὔτε ἡ ἄπταιστος μόνον καὶ ἀπὸ στήθους ἐκτέ-
 λεις ἔργων δυσεφίκτων, οἷα λ.χ. τὸ concerto εἰς ρέ μιν ὄρε
 τοῦ Ρουμπιστιάν ἢ ὁ οὐγγρο-αθιγγανικὸς χορὸς Ζκουνίγ, εἰς τὰ
 ὁποῖα δοκιμάζεται ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν δεινότης τοῦ ἐκτελοῦντος.
 Ὑπάρχουν πιανίσται, τῶν ὁποίων οἱ δάκτυλοι δύνανται νὰ κι-
 νοῦνται ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀλάνθαστοι· ὡς δι' ἡλεκτρικῆς τα-
 χύτητος χωρὶς νὰ διαφύγωσιν οὔτε μίαν νόταν· καὶ ὅμως νὰ μὴ

ἀποδίδωσι τὸ πνεῦμα καὶ τὸ πάθος τοῦ συγγραφέως· νὰ μὴ ἐκφράζου, νὰ μὴ διερμηνεύουν τίποτε. Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ σπάνιον : ὅτι συγχωνεύει ἑαυτὴν εἰς τὸ ἀχάριστον ὄργανον· ὅτι δι' αὐτοῦ μεταδίδει καὶ τοῦ συγγραφέως τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἰδίαν καλλιτεχνικὴν τῆς ψυχῆν.

Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν μετὰ λαμπρὰς ἐν τῷ ᾠδεῖῳ σπουδᾶς, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ εἰς μίαν ἐσπερίδα, τὴν πρώτην ἣν ἔδιδε δημοσίᾳ καὶ ἣν διωργάνωσεν ἡ ἰδία ὑπὲρ τοῦ Ἄσυλου τῶν Ἀνιάτων, ὑπῆρξεν ἀληθινὴ ἀποκάλυψις διὰ τὸν κόσμον τῶν φιλομούσων. Τόσον συνήρπασεν εἰς ἐνθουσιασμόν ἀκράτητον τὸ ἐκλεκτόν τῆς ἀκροατήριον. Κατέχει τὸ προνόμιον νὰ μεταδίδῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἡδέας φοικιᾶσεις καὶ τὰς βαθεῖας συγκινήσεις, τὰς ὁποίας αἰσθανόμεθα, ὡς διὰ γοητείας, ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν πνοὴν τῆς Τέχνης. Καὶ εἶνε ἀπὸ τὰς ὀλίγας ἐμπνευσμένας ἱερείας τῆς Μουσικῆς ἢ συμπαθὴς καλλιτέχνης.

Τὸ ᾠδεῖον δικαιοῦται νὰ καυχᾶται ὅτι παρήγαγε τοιαύτην ἔξοχον μαθήτριαν· ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία νὰ σεμνύνεται ὅτι κέκτηται τοιοῦτον θησαυρόν.

Ἡ Εἰρήνη Καλογερῆ κρατεῖ σήμερον ἀναμφισβήτητως τὰ σκῆπτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου.

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΒΑΘΕΙΑ κοιμᾶται ἡ θάλασσα ἡ γαλανὴ ἀκόμα
καὶ μέσ' τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ θαρρεῖς πῶς μουρμουρίζει
ἐν ὄνομα χαιδευτικά, σὰν κόρη ποῦ νομίζει
πῶς σφίγγει στὴν ἀγκάλῃ τῆς τοῦ ἔραστή τὸ σῶμα.

Ἄχ! Ἥλιε, τὴ λαχτᾶρα τῆς ἄν ἤξερες, τὸ στρῶμα
θὲ νᾶφινες γοργὰ γοργὰ καὶ μὲ ματιὰ ποῦ σκίζει
τῆς ἐρωμένης τὴν καρδιά, μ' ἓνα φιλί στὸ στόμα,
θὰ ξύπνησες τὴν πεντάμορφη, π' ἀπ' τὴ ντροπὴ ροδίζει.

Ἐβγα! τὸ βλέπω, ξύπνησες κι' ἀπ' τὰ χρυσᾶ σου μέρη
στέλλεις μπροστὰ μι' ἀχτίδα σου βιαστικιά νὰ φέρῃ
τὴν εἶδησι τοῦ ἐρχομοῦ εἰς τὴ γαλανομμάτα.

Κ' ἐκεῖνη ἀναταράζεται καὶ ντροπαλὴ κυττάζει
τὸν ὄμορφο τὸν ἔραστή, ὅπου γλυκὰ τῆς τάζει
νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ αἰώνια τὰ κάλλη τῆς τ' ἀφράτα.

Λεμησσοῦς (Κύπρου)

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ